

Papa Francesc: "La pau de Jesús no domina els altres, no és mai una pau armada: mai!"

Dc, 13/04/2022 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General 13 d'abril 2022

La pau de Pasqua

Estimats germans i germanes, bon dia!

Estem al centre de la Setmana Santa, que va del Diumenge de Rams al Diumenge de Pasqua. Aquests dos diumenges es caracteritzen per la festa que es fa al voltant de **Jesús**. Però són dues festes diferents.

Diumenge passat vam veure com Crist entrava solemnement a Jerusalem, com una festa, acollit com el Messies: i per Ell s'estenen mantells al camí (cf. *Lc 19,36*) i branques tallades dels arbres (cf. *Mt 21,8*). La multitud exultant beneeix amb veu alta «el qui ve, el rei», i aclama: «Pau al cel i glòria al més alt» (*Lc 19,38*). Aquella gent ho celebra perquè veu en l'entrada de Jesús l'arribada d'un nou rei, que portaria pau i glòria. Heus aquí la pau que aquella gent esperava: una pau gloriosa, fruit d'una intervenció reial, la d'un poderós messies que hauria alliberat Jerusalem de l'ocupació dels Romans. D'altres, probablement, somniaven el restabliment d'una pau social i veien en Jesús el rei ideal, que alimentaria la gent amb pans, tal com ja ho havia fet, i que faria grans miracles, portant així més justícia al mon.

Però Jesús no parla mai d'això. Té al davant seu una Pasqua diferent, no una Pasqua triomfal. L'únic que li importa per preparar la seva entrada a Jerusalem és muntar "un poltre lligat, que ningú no ha muntat mai" (v. 30). Així és com Crist porta la pau al mon: a través de la mansuetud i la bondat, simbolitzades per aquell poltre lligat, que ningú no havia muntat mai. Ningú, perquè la manera de fer de Déu és diferent de la del món. Jesús, de fet, just abans de Pasqua, explica als

deixebles: "Us deixo la pau, us dono la meua pau no com la dona el món, us la dono a vosaltres" (Jn 14,27). Són dues modalitats diferents: una manera és com el món ens dona la pau i una altra manera com Déu ens dona la pau. Són diferents.

La pau que Jesús ens dona a la Pasqua no és la pau que segueix les estratègies del món, que creu aconseguir-la mitjançant la força, amb les conquestes i amb diverses formes d'imposició. Aquesta pau, en realitat, és només un interval entre guerres: ho sabem prou bé. La pau del Senyor segueix el camí de la mansuetud i de la creu: és fer-se càrrec dels altres. Crist, de fet, ha pres sobre seu el nostre mal, el nostre pecat i la nostra mort. Ha pres sobre seu tot això. Així ens ha alliberat. Ell ha pagat per nosaltres. La seva pau no és el resultat d'un compromís, sinó que neix del do de sí mateix. Aquesta pau suau i valenta, però, és difícil d'acollir-la. De fet, la multitud que va lloar Jesús és la mateixa que passats uns dies crida "Crucifica'l" i, espantada i decebuda, no mou ni un dit per Ell.

En aquest sentit, és sempre actual una gran narració de **Dostoevskij**, l'anomenada *Llegenda del Gran Inquisidor*. Es diu de Jesús que, passats uns segles, torna a la Terra. Immediatament és rebut per la multitud animada, que el reconeix i l'aclama. "Ah, has tornat! Vine, vine amb nosaltres!". Però després és arrestat per l'Inquisidor, que representa la lògica mundana. Aquest últim l'interroga i el critica feroçment. El motiu final del retret és que Crist, tot i que va poder, mai va voler esdevenir Cèsar, el rei més gran d'aquest món, preferint deixar l'home lliure que sotmetre'l i resoldre els seus problemes amb la força. Hauria pogut establir la pau en el món, sotmetent el cor lliure però precari de l'home a un poder superior, però no va voler: va respectar la nostra llibertat. "Tu - diu l'Inquisidor a Jesús -, acceptant el món i la porpra dels Cèsars, hauries fundat el regne universal i donat la pau universal" (*Els germans Karamazov*); i amb una frase tallant acaba: "Si hi ha algú que hagi merescut més que tots la nostra foguera, ets Tu mateix". Heus aquí l'engany que es repeteix en la història, la temptació d'una pau falsa, basada en el poder, que després porta a l'odi i a la traïció a Déu i a tanta amargura en l'ànima.

Al final, segons aquesta narració, l'Inquisidor voldria que Jesús "li digués alguna cosa, potser fins i tot alguna cosa amarga, terrible". Però Crist reacciona amb un gest dolç i concret: "s'hi acosta en silenci, i li besa suaument els vells llavis ensagnats". La pau de Jesús no domina els altres, no és mai una pau armada: mai! Les armes de l'Evangelí són la pregària, la tendresa, el perdó i l'amor gratuït al proïsme, l'amor a qualsevol proïsme. És així com es porta la pau de Déu al món. És per això que l'agressió armada d'aquests dies, com qualsevol guerra, representa un ultratge a Déu, una traïció blasfema al Senyor de la Pasqua, un preferir al seu rostre pacífic el del fals déu d'aquest món. La guerra és sempre una acció humana per conduir a la idolatria del poder.

Jesús, abans de la seva última Pasqua, va dir als seus seguidors: "Que els vostres cors s'asserenin i no temin" (Jn 14,27). Sí, perquè mentre el poder mundà només deixa la destrucció i la mort - ho hem vist aquests dies -, la seva pau edifica la història, a partir del cor de cada home que l'acull. La Pasqua és doncs la veritable festa de Déu i de l'home, perquè la pau, que Crist ha conquerit en la creu amb el do de sí mateix, se'ns reparteix. Per això el Ressuscitat, el dia de Pasqua, apareix als deixebles i com els saluda? "Pau a vosaltres!" (Jn 20,19.21). Aquesta és la salutació de Crist vencedor, de Crist ressuscitat.

Germans, germanes, Pasqua significa "pas". És, sobretot aquest any, l'ocasió beneïda per passar del déu mundà al Déu cristià, de la cobdícia que portem dins

nostre a la caritat que ens fa lliures, de l'espera d'una pau portada per la força al compromís de testimoniar concretament la pau de Jesús. Germans i germanes, posem-nos davant del Crucificat, font de la nostra pau, i demanem-li la pau del cor i la pau en el món.

Traducció: Josep M. Torrents